

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6Tos/82/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2223010804
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2223010804.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedu Mgr. Pavla Macháča a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX. XXXXXXXX XXXX, t. č. vo výkone väzby v ÚVV Leopoldov, pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.) s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Tr. zák., o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu, o sťažnosti obžalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda z 28. apríla 2025, č. k. 23T/64/2023-955, na neverejnom zasadnutí konanom 22. mája 2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť obžalovaného A. B. z a m i e t a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len okresný súd) uznesením z 28. apríla 2025, č. k. 23T/64/2023-955 (ďalej tiež napadnuté uznesenie), postupom podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku (ďalej len Tr. por.) zamietol žiadosť A. B. (ďalej len obžalovaný) o prepustenie z väzby na slobodu a súčasne podľa § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. písomný sľub obžalovaného neprijal, jeho väzbu podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka a podľa § 81 ods. 1 Tr. por. neprijal ani ponuku peňažnej záruky obžalovaného na nahradenie jeho väzby.

2. Po vyhlásení uznesenia na výsluchu konanom 28. apríla 2025 sa prítomná prokurátorka vzdala práva na podanie sťažnosti, no obžalovaný voči tomuto uzneseniu zahlásil sťažnosť.

3. Zhlásenú sťažnosť obžalovaný odôvodnil písomným podaním doručeným Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) 7. mája 2025.

3.1. Obžalovaný v sťažnosti ako prvé namietal zaujatosť konajúcej sudkyne, prokurátorky Okresnej prokuratúry Dunajská Streda C. D. E. a vyšetrovateľov mjr. A. F. G. a mjr. C. H. I., pretože od samotného začiatku trestného stíhania len vyfabrikovali a nezákonne vydali uznesenie o vznesení obvinenie, za ktoré ho vo výsledku neprávoplatne odsúdili na nepodmienečný trest vo výmere 7 rokov. Viackrát písal sťažnosť pre hrubé porušovanie jeho práv, avšak týmto nebolo vyhovené. I zo strany konajúcej sudkyne bol upozornený, že píše veľa a mal by si dať pozor na to, že kde, o kom a o čom píše. Z tohto dôvodu zaslal odôvodnenie sťažnosti priamo krajskému súdu, lebo na okresnom súde od samého začiatku trestného stíhania mali protiprávne porušovať jeho práva a robiť priedahy.

3.2. Namietal, že okresný súd robil priedahy aj tým, že vo väčšine prípadov odročoval výsluchy aj niekoľkokrát za sebou, čím bolo znemožnené jeho právo na obhajobu. Na výsluchu mu tiež nebola daná možnosť sa vyjadriť a keď sa chcel obhajovať, bol umlčaný, aby bol ticho. Keď sa vyjadril, boli mu uložené poriadkové pokuty (ktoré boli zo strany okresného súdu zrušené). Aj teraz po jeho neprávoplatnom odsúdení, sudkyňa robí priedahy tým, že spisový materiál doposiaľ nebol predložený krajskému súdu. Týmto je bránené krajskému súdu rozhodnúť o správnosti napadnutého rozsudku, čo je podľa neho dôvodom na prepustenie z väzby na slobodu. Zdôraznil, že bol odsúdený až na druhýkrát 24. februára 2025, kedy bol vynesenej napadnutý rozsudok. Následne plynula zákonná lehota 30 dní na vypracovanie rozsudku do 24. marca 2025. Dňa 28. apríla 2025 na výsluchu o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu konajúca sudkyňa uviedla, že rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu sa koná

na okresnom súde, keďže spisový materiál nebol predložený krajskému súdu, pričom bol znova nútený zobrať túto žiadosť späť. Súčasne mu sudkyňa nevedela poskytnúť informáciu, kedy bude spisový materiál zaslaný krajskému súdu.

3.3. Obžalovaný brojil proti napadnutému uzneseniu tým, že sudkyňa sama dopredu predikuje ako bude konať a rozhodovať krajský súd. Je toho názoru, že o žiadosti nemal rozhodovať okresný, ale krajský súd. Konajúci súd by mal byť nezávislý a nestranný. Sudkyňa vyjadrila svoj názor na kauciu 200 eur, ktorá podľa jej slov nemá žiadny význam, je proste zbytočná, pričom citoval: „Minule jeden obžalovaný žiadal o prepustenie z väzby a uviedol kauciu 10000 eur, ale krajský súd aj tak nevyhovel.“ Takže podľa názoru samosudkyne, všetko, čo on robí, je zbytočné. Sudkyňa ani nereagovala na jeho tvrdenie, že rodina nemá finančné prostriedky na zloženia väčšej sumy kaucie. Toto tvrdenie je podporené výpoveďou poškodenej – jeho manželky, že od času jeho väzobného stíhania je situácie v rodine finančne veľmi náročná a je potrebné, aby naďalej pracoval a prispieval na domácnosť a deti. A to je ďalší dôvod na jeho prepustenie z väzby na slobodu. Je hlavný živiteľ rodiny aj príbuzných, nie je ani nikdy nebol vrahom, agresorom ani tyranom pre svoju rodinu. Nikdy nebol tým démonom, ktorého z neho spravili OČTK a okresný súd. Chce sa postarať o svoju rodinu. S trestným stíhaním sa nevie vyrovnáť, je to pre neho tragédia.

3.4. Namietal názor prokurátorky, ktorá žiadala zamietnuť jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, pretože tak nedostane žiadnu šancu preukázať svoju zmenu o vedenie riadneho a usporiadaného života. Tretí rok prežíva vo väzbe, pričom väzenský život neformuje ľudí tak, ako si to predstavujú OČTK a súd. Je to najhroznejšia doba jeho života, tým, že je cudzinec, je to pre neho ešte horšie. Súčasne uviedol, že vo väzbe má veľa času, ale zároveň trpí, lebo sa mu zhoršuje zdravotný stav, už dlhší čas nedostal potrebné lieky. A to všetko pre jedného vyšetrovateľa, ktorému sa nepáčil a ktorý úmyselne vyfabrikoval na neho uznesenie. Potom prokuratúra a súd celý čas prekrývali protiprávne postupy vyšetrojúceho policajta. Preto žiadal krajský súd, aby si vypočul zvukové nahrávky, aby požiadal aj o spomínanú videonahrávku z výpovede poškodenej.

3.5. V ďalšom žiadal krajský súd o preskúmanie právnej kvalifikácie inkriminovaného trestného činu podľa § 208 Tr. zák., resp. dlhodobé týranie. Bol už formálne dopredu odsúdený, na čo upozorňoval vo svojich sťažnostiach adresovaných krajskému súdu Brojil i proti svojim obhajcom, ktorí ho neobhajovali, iba pasívne sedeli pri výsluchu. Pomáhali OČTK a súdu, niekedy ho aj zastrášovali, aby učinil vyhlásenie. V celom spisovom materiáli nie je ani jeden návrh na jeho obhajobu, s výnimkou obhajkyne JUDr. Annamarie Hjelm Szakal, ktorú však sudkyňa bezdôvodne odvolala.

3.6. Argumentoval, že celý stíhaný skutok sa zakladá len na výpovedi svedkov C. a J. K.. Predpokladal, že žiaden z nich nehovoril celú pravdu a krivo vypovedajú voči nemu. Ale OČTK a súd vyhodnotili ich výpovede ako spoľahlivé. Celý proces voči jeho osobe je zaujatý. Nevedia predložiť ani jeden dôveryhodný dôkaz. Celý čas hádžu na neho špinu, vymýšľajú si nepravdivé skutky, vyvracajú veci podľa toho ako im to vyhovuje. Spravili z neho alkoholika, agresora, tyrana aj recidivistu. Vytrhávajú veci z kontextu, čo im viacej pasuje, aby vyzeral, čo najviac desivo a aby z neho mali strach. Bol odsúdený na základe subjektívneho názoru a presvedčenia. Ich odhady, predpoklady a domnienky sú nepravdivé, na míle vzdialené od ozajstnej pravdy. Nebude spokojný, kým nenastane spravodlivosť. Keby OČTK a okresný súd pozorne rozoberali predložené písomnosti obhajkyňou JUDr. Annamáriou Hjelm Szakal a vážne zobrali do úvahy aj jeho fakty a logiku celej veci, tak by im neunikol celok veci, ktorý vyšetrovateľ vyfabrikoval a vytvoril.

3.7. V ďalšej časti sťažnosti opätovne namietal prietahy, ktoré podľa jeho názoru robí okresný súd, keďže nepredložil spisový materiál krajskému súdu, čím je predĺžená jeho väzba. Súčasne zdôraznil, že bolo hrubo porušované jeho právo na obhajobu, preto žiadal krajský súd o dôkladné preverenie všetkých jeho spisov a o následné prepustenie z väzby. Nakoľko bol neprávom odsúdený a boli porušované jeho práva, je cudzinec, nepozná Ústavu Slovenskej republiky, najmä na začiatku pri jeho výsluchu, čo využil vyšetrovateľ a porušil všetky jeho práva (listy: 2. januára 2024, 2. februára 2024, 26. februára 2024, 30. mája 2024, 21. júna 2024, 19. augusta 2024, 7. októbra 2024, 31. októbra 2024, 3. marca 2025, 17. marca 2025, 20. marca 2025, 2. apríla 2025).

3.8. V rámci konečného návrhu potom obžalovaný žiadal, aby bolo vyhovené jeho sťažnosti.

4. Obžalovaný sťažnosť doplnil i osobitným písomným podaním doručeným krajskému súdu 14. mája 2025. V rámci neho uviedol, že prokuratúra a konajúci súd v podstate píše stále to isté od 24. apríla 2023, keď vyšetrovateľ mjr. C. H. I. nezákonne a protiprávne uzniesol vyfabrikované uznesenie a od toho času sa vôbec nič nezmenilo. Následne citoval z odôvodnenia napadnutého uznesenia – „Vo vzťahu k materiálным podmienkam väzby obžalovaného aj krajský súd zistil, že aj v terajšom štádiu naďalej pretrváva dôvodné podozrenie, že sa obžalovaný dopustil skutku, ktorý sa mu kladie za vinu.“ K tomu

uviedol, že krajský súd nemá ešte k dispozícii celý spisový materiál a vychádza iba z toho, čo ponúka prokuratúra a okresný súd. A tým pádom nevie rozhodovať o veci.

4.1. V ďalšom citoval niekoľko pasáži napadnutého uznesenia, v rámci ktorých brojil, že prokuratúra a okresný robia akcenty, ale v žiadnom z nich nevedia preukázať dôkladne potvrdené dôkazy.

4.2. „Dňa 23.04.2023 v čase približne o 10:00 hod., kedy už od rána slovné provokoval poškodenú osobu.. pristúpil k nej a začal ju ťahať za vlasy...chytil prsty na jej pravej ruke a začal ich ťahať do hora a tlačil dozadu...V takom správaní voči poškodenej pokračoval až do príchodu privolanej hliadky Policajného zboru, pričom uvedeným konaním vyvolal u poškodenej fyzické a psychické utrpenie, trvalé psychické napätie a dlhodobý stres a strach o svoj život.“ K tomu argumentoval, že samotná poškodená uviedla, že nie je to pravda, pretože v inkriminovaný deň u nej nebol. Poškodená poprela tento skutok.

4.3. „Obžalovaný mal poškodenej svojej manželke, blízkej osobe spôsobiť fyzické a psychické utrpenie bitím, ponižovaním, pohrdavým zaobchádzaním, vyhrázaním, vyvolávaním strachu a stresu, iným správaním ktoré ohrozuje jej fyzické alebo psychické zdravie a obmedzuje aj bezpečnosť a bezdôvodným odopieraním spánku, čím mal spáchať závažnejším spôsobom konania – po dlhší čas od mesiaca apríl 2021 až do doby obmedzenia jeho osobnej slobody príslušníkmi Obvodného oddelenia PZ Šamorín dňa 23.04.2023 v čase o 15.10 hod.“...“Poškodená, svedkovia, ako aj znalecké dokazovanie potvrdili, že obžalovaný požíval pred vzatím do väzby alkoholické nápoje a podľa výpovedí svedkov mal byť pod vplyvom alkoholu aj dňa 23.04.2023, a to napriek plynutiu skúšobnej doby.“ Brojil, že táto špina nahádzaná na neho zo strany okresného súdu nie je fér, pričom stále sa pýta prečo. Prečo polícia, ktorá v ten deň bola 2-krát na mieste činu, ako to uvádzajú v uznesení, prečo odišli prvýkrát, keď už bol, resp. mal byť pod vplyvom alkohol a mal páchať trestný čin? Polícia prvý ani druhýkrát neurobila dychovú skúšku. Keby ju odmietol, mali ho odvieŕť k lekárovi na odber krvi, keď podľa ich vyjadrenia mal byť pod vplyvom alkoholu. Následne sa pýtal, prečo polícia na mieste činu nezaistila v priebehu dvoch rokov dôkazy, že poškodená naozaj bola v ten deň alebo počas toho dňa fyzicky napadnutá a že by mala fyzické alebo psychické utrpenie, resp. trvalé a dlhodobé utrpenie po fyzickej alebo psychickej stránke? Polícia vôbec nezabezpečila dôkladné a zadokumentované dôkazy. Stačia iba predpoklady a domnienky. Ničím nepotvrdené výpovede svedkov a znaleckých posudkov, ktoré sa iba potvrdili v uznesení. Potom to isté robia, stále akcentujú na alkoholizme a zdôrazňujú minulý trestný čin, čo spájajú s porušením skúšobnej doby.

4.4. „Aj s poukazom na predchádzajúci trestnoprávny postih obžalovaného spojený s plynutím skúšobnej doby podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody nemožno konštatovať, že obžalovaný nemal záujem meniť spôsob svojho života v dôsledku čoho možno predpokladať pokračovanie v trestnej činnosti jeho osobou. Od vyššie uvedených rozhodnutí nedošlo k žiadnej takej zmene, ktorá by zakladala zmenu prístupu či už k dôvodnosti podozrenia alebo k dôvodnej obave z konania, ktoré u obžalovaného zakladajú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr.“ Tvrdil, že uvedenú trestnú činnosť podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Tr. zák. nespáchal, podmienku neporušoval, ale viedol riadny a usporiadaný život a nemá žiadny záujem v tom pokračovať. Čo ani nespáchal. Odsúdili ho na 7 rokov, za to, že sa nechcel priznať. Objektívny pozorovateľ by si mohol všimnúť, že OČTK a okresný súd robia to isté, pretože opakujú stále to isté, len aby to malo zásadný, preukázateľne zásadný vplyv na rozhodnutie v trestnom konaní.

4.5. „Dôvody, pre ktoré nemožno nahradiť väzbu obžalovaného spočívajú v osobe obžalovaného a v jeho predchádzajúcom spôsobe života. Obžalovaný je závislý na psychoaktívnych látkach, konkrétne na alkohole a bol aj súdne trestaný.“... „Obžalovaný trpí závislosťou na psychoaktívnych látkach, a to na alkohole v terminálnom štádiu... Je tiež preukázané, že obžalovaný už bol odsúdený za trestný čin ohrozenie pod vplyvom návykovej látky, pričom stíhaného skutku sa mal dopustiť práve počas plynutia skúšobnej doby s probačným dohľadom.“.....“Nakoľko je dané podozrenie, že obžalovaný bol dňa 23.04.2023 pod vplyvom alkoholu hoci má jeho požívanie zakázané... Nie je teda možné dôvodne predpokladať, že by obžalovaný rešpektoval uložené povinnosti a obmedzenia a nepokračoval v trestnej činnosti.“ Týmito citáciami chcel podčiarknuť to, čo celý čas tvrdí, že OČTK a okresný súd hádžu na neho špinu a nepravdivé tvrdenia.

4.6. Okrem toho si podľa jeho názoru okresný súd protirečí, konkrétne v uznesení z 27. mája 2022, sp. zn. 4T/78/2022. Z odôvodnenia uznesenia k prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. c) Tr. zák. V rozsudku z 28. októbra 2022 pri ukladaní trestu okresný súd uložil podmienený trest, tiež uviedol, že skutok úprimne oľutoval a že v minulosti nebol súdne trestaný a že pred spáchaním trestného činu, ktorý sa stal 15. septembra 2021, súd zistil, že viedol riadny život, čo je aj skutočne pravdou.

4.7. „Z pripojeného probačného spisu odsúdeného vyplýva, že odsúdený sa na probačné stretnutie riadne dostavil, absolvoval aj protialkoholické liečenie, a v období až do jeho vzatie do väzby ani v jednom

prípade nebolo zistené porušenie zákazu požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok“ Ale prokuratúra aj okresný súd pri terajšom inkriminovanom trestnom čine podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Tr. zák. vidia úplný opak. Teda, že je nepoučiteľný, že probačného a mediačného úradníka by aj tak neakceptoval a hádžu na neho ďalšiu špinu. A tvrdia i ďalšie veci, že je recidivista, alkoholik, agresor a tyran. A že v žiadnom prípade nemôže byť prepustený na slobodu.

4.8. „Okrem toho, aktuálne neobstoja vyjadrenia obžalovaného o tom, že bude do budúcnosti viesť riadny život, resp. že sa podrobí dohľadu súdneho úradníka, nemožno brať ako vierohodné, a to nielen s poukazom na jeho predchádzajúci život a trestnú minulosť, ale aj vzhľadom na jeho spávanie sa pred súdom počas hlavného pojednávania, kedy opakovane preukázal neúctu voči súdu a ostatným stranám konania a jeho vyjadrenia boli veľakrát hrubé a neslušné.“ Brojil, že nie je kriminálnym typ človeka, vymyslenú tyraniu vôbec nepáchal. Čo sa týka správania, je pravda, že rozprával nahlas, keďže sudkyňa mu nedávala možnosť brániť sa. Ako príklad uviedol situáciu, keď sudkyňa tvrdila, že „Vy buďte ticho, vy ste to páchali od apríla 2021, tak teraz už buďte ticho.“ Na čo sa on bránil, že v apríli 2021 tam ešte nebol. A že on aj svedok C. K. na výsluchu uviedli, že tam bol najskôr s Ukrajincami a až potom prišla jeho manželka. Ale to si sudkyňa nevšimla a tvrdila si stále svoje. Tak v ten moment sa mohol rozhorčiť. Ale keby sa aj občas hrubšie vyjadroval, znamená to, že je agresor? Alebo či za hrubé a neslušné správanie môže súd uložiť nepodmienečný trest vo výmere 7 rokov. Alebo ho za to nemožno prepustiť z väzby?

4.9. Konajúca sudkyňa je voči nemu zaujatá, vychádza zo svojho subjektívneho názoru. Preto žiadal krajský súd o prepočutie nahrávky z výsluchov na okresnom súde. K zaujatosti uviedol tú skutočnosť, že posledný výsluch bol 19. februára 2025, sudkyňa odročila vyhlásenie rozsudku na 24. marca 2025. Potom na vyhotovenie rozhodnutia si sudkyňa zobrala dvojnásobnú lehotu. Pýta sa, či tým neporušila lehoty? Ale nezávislý a objektívny pozorovateľ by si mohol všimnúť, že takýmto postupom sudkyňa predlžuje väzbu, lebo stále odročuje každé jedno svoje konanie a postup. Navyiac na 28. apríla 2025 nebol odoslaný súdny spis na jeho rozhodnutie krajskému súdu, čím taktiež podľa jeho názoru sudkyňa predlžuje jeho väzbu a robí prierahy.

4.10. V rámci konečného návrhu žiadal, aby si krajský súd vyžiadal celý spisový materiál a zvukové nahrávky, prezreli si videonahrávku z „výpovede“ poškodenej, a aby boli zozbierané aj jeho fakty a argumenty. Navrhol zvážiť všetky pre a proti a prepustiť ho z väzby na slobodu.

5. Prokurátorka sa k písomne odôvodnenej sťažnosti ku dňu konania neverejného zasadnutia nevyjadrila.

6. Spisový materiál bol krajskému súdu riadne predložený na rozhodnutie o sťažnosti obžalovaného 20. mája 2025.

7. Podľa § 192 ods. 1 Tr. por., pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť,

a b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por., nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por., ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie

a) rozhodne vo veci sám, alebo

b) uloží orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby vo veci znovu konal a rozhodol, s výnimkou rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe podľa § 72 ods. 1 písm. a), d) a f), rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe, ak súd prvého stupňa rozhodol o väzbe po podaní obžaloby alebo návrhu na schválenie dohody o vine a treste podľa § 76 ods. 3 alebo 4, rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o pokračovaní v ochrannom liečení, prepustení z ochranného liečenia alebo ukončení ochranného liečenia, ak predseda senátu rozhodoval pred ukončením výkonu trestu podľa § 446a ods. 3 alebo 4 a rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o návrhu na umiestnenie odsúdeného v detenčnom ústave podľa § 462.

8. Krajský súd ako nadriadený orgán príslušný na rozhodnutie o sťažnosti najskôr skúmal procesné podmienky pre tento postup a zistil, že sťažnosť podal obžalovaný ako oprávnená osoba, podal ju v zákonom stanovenej lehote a smeruje voči rozhodnutiu, voči ktorému je prípustná. Následne postupom podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. preskúmal správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým podal obžalovaný sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom a zistil, že sťažnosť obžalovaného nie je dôvodná.

9. Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu, krajský súd z obsahu spisového materiálu zistil nasledovné skutočnosti.

9.1. Obžalovaný je na základe obžaloby podanej na okresnom súde 17. októbra 2023 stíhaný pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a),

písm. b), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. b) Tr. zák. na skutkovom základe tam uvedenom.

9.2. Pre tento skutok bol obžalovaný v prípravnom konaní vzatý do väzby uznesením sudkyne pre prípravné konanie okresného súdu z 26. apríla 2023, sp. zn. 23Tp/25/2023, v spojení s uznesením krajského súdu z 30. mája 2023, sp. zn. 5Tpo/27/2023, z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. s tým, že lehota väzby sa mu započítava od 23. apríla 2023 o 15.10 hod.

9.3. Uznesením okresného súdu zo 6. novembra 2023, sp. zn. 23T/64/2023, v spojení s uznesením krajského súdu zo 16. novembra 2023, sp. zn. 5Tos/219/2023, bolo rozhodnuté o ponechaní obžalovaného A. B. podľa § 238 ods. 4 Tr. por. vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. aj po podaní obžaloby, zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. nebol prijatý jeho písomný sľub, že povedie riadny život a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. mu väzba nebola nahradená ani dohľadom probačného a mediáčného úradníka.

9.4. V merite veci okresný súd rozhodol rozsudkom zo 24. februára 2025, č. k. 23T/64/2023-870, ktorým obžalovaného uznal za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Tr. zák. účinného od 6. augusta 2024 s poukazom na ust. § 138 písm. b) Tr. zák. na skutkovom základe tam uvedenom, za čo ho odsúdil podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. účinného od 6. augusta 2024, § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého obžalovaného zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne podľa § 73 ods. 2 písm. c) Tr. zák., § 74 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. uložil ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou v trvaní 3 mesiacov s následným doliečovaním ambulantnou formou v trvaní 12 mesiacov. Tento rozsudok nie je právoplatný a to v dôsledku podania odvolania obžalovaným, o ktorom bude rozhodovať krajský súd.

9.5. Naposledy o väzbe obžalovaného rozhodol okresný súd uznesením z 24. februára 2025, č. k. 23T/64/2023-798, kedy okresný súd podľa § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. prijal písomný sľub obžalovaného a súčasne podľa § 80 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. pri existencii väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. obžalovanému väzbu nahradil jeho písomným sľubom a zároveň dohľadom probačného a mediáčného úradníka. Podľa § 80 ods. 2 a § 82 ods. 1 Tr. por. uložil primerané obmedzenia a povinnosti a podľa § 82 ods. 4 Tr. por. nariadil kontrolu technickými prostriedkami. Proti tomuto uzneseniu podala sťažnosť prokurátorka, ktorej krajský súd uznesením z 11. marca 2025, sp. zn. 3Tos/47/2025 vyhovel, zrušil napadnuté uznesenie a podľa § 79 ods. 3 Tr. por. žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu zamietol, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. neprijal písomný sľub obžalovaného a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por. väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediáčného úradníka.

9.6. Napadnutým uznesením okresný súd rozhodol o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby (doručenej okresnému súdu 8. apríla 2025) po jeho výsluchu konanom 28. apríla 2025 za prítomnosti prokurátorky, obžalovaného, jeho obhajcu a tlmočníčky, ktorí boli o úkone riadne upovedomení.

10. Z vyššie uvedeného prehľadu je zjavné, že okresný súd, napriek tomu, že v merite veci rozhodol, správne konal a rozhodol o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby, keďže v čase doručenia žiadosti sa spisový materiál ešte stále nachádzal na súde prvého stupňa. Pokiaľ ide o samotnú žiadosť, túto obžalovaný podal pred uplynutím 30-tich dní, od kedy rozhodnutie o jeho ostatnej žiadosti o prepustenie z väzby nadobudlo právoplatnosť, čo odôvodnil novou skutočnosťou v podobe peňažnej záruky v sume 200 eur, správne preto o žiadosti obžalovaného okresný súd konal a rozhodol. Následne okresný súd uznesenie obratom vypracoval písomne a stranám ho doručil, o čom svedčia doručky založené v spise. Možno konštatovať, že okresný súd o žiadosti obžalovaného konal prednostne a urýchlene. Okresný súd pri rozhodovaní dodržal aj ostatné formálne podmienky, ktoré Trestný poriadok spája s rozhodovaním o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu v priebehu konania pred súdom. Pokiaľ ide o splnenie formálnych podmienok (vydanie uznesenia o vznesení obvinenia a jeho oznámenie obvinenému) správne okresný súd poukázal na to, že tieto boli preskúmané už v predchádzajúcich štádiách a na ich trvaní sa nič nezmenilo.

K namietaným prieťahom v konaní vo veci samej

11. Pokiaľ obžalovaný v sťažnosti namietal, že okresný súd nekonal vo veci samej s osobitnou starostlivosťou a urýchlenním po vyhlásení rozsudku, k tomu krajský uvádza nasledovné.

12. Podľa § 172 ods. 3 Tr. por., rozsudok treba písomne vyhotoviť vo väzobných veciach najneskôr do 10 pracovných dní, v ostatných veciach do 30 pracovných dní odo dňa jeho vyhlásenia; ak ho zo závažných dôvodov nemožno v tejto lehote vyhotoviť, predseda súdu môže povoliť dlhšiu lehotu, najviac však dvojnásobok uvedených lehôt; o tomto súd upovedomí strany.

12.1. Preskúmaním obsahu spisového materiálu boli zistené, že okresný súd vykonal hlavné pojednávanie 24. februára 2025, kde bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok. Lehota na jeho písomné

vyhotovenie plynula do 10. marca 2025, avšak sudkyňa žiadosťou z 5. marca 2025 požiadala predsedníčku súdu v zmysle ust. § 172 ods. 3 Tr. por. o predĺženie lehoty na jeho vyhotovenie, ktorej žiadosti bolo predsedníčkou okresného súdu z 5. marca 2023, vyhovené a lehota predĺžená do 24. marca 2025, o čom boli procesné strany písomne vyrozumené (doručenky na č. I. 833 spisu). Sudkyňa rozsudok v tejto predĺženej lehote písomne vyhotovila a pokynom z 24. marca 2025 upravila trestnú kanceláriu, aby písomné vyhotovenie rozsudku procesným stranám bolo doručené (doručenky na č. I. 869 spisu, kedy bol predmetný rozsudok doručený prokurátorke a poškodenej zhodne 26. marca 2025 a obžalovanému a obhajcovi zhodne 25. marca 2025), správne pritom okresný súd vyčkávala na vrátenie doručeníek, ktoré sa z pošty vrátili v priebehu mesiaca apríl 2025.

12.2. Obžalovaný voči predmetnému rozsudku podal odvolanie, a to osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu 6. marca 2025. Odvolanie podal i prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Milana Bányiho (ďalej len obhajca), konkrétne osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu 10. marca 2025.

12.3. Na pokyn sudkyne bolo odvolanie obžalovaného doručované procesným stranám s možnosťou vyjadriť sa k nemu v lehote 5 pracovných dní od doručenia, o čom svedčia doručky na č. I. 897 spisu. Obžalovaný podané odvolanie doplnil osobitným písomným podaním postúpeným z krajského súdu 27. marca 2025, ktoré bolo doručované procesným stranám s možnosťou vyjadriť sa k nemu v lehote 5 pracovných dní od doručenia (viď doručky na č. I. 918 spisu). Následne obžalovaný opätovne doplnil podané odvolanie, a to osobitným písomným podaním postúpeným z krajského súdu 28. marca 2025, ktoré bolo doručované procesným stranám s možnosťou vyjadriť sa k nemu v lehote 5 pracovných dní od doručenia (viď doručky na č. I. 926 spisu). Doručovanie písomne zdôvodneného odvolania obžalovaného protistranám je zákonnou povinnosťou okresného súdu.

12.4. Následne bola okresnému súdu doručená 8. apríla 2025 žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu. V súvislosti so žiadosťou obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu určil okresný súd termín výsluchu na 28. apríla 2025, na ktorom vyhlásil sťažnosťou obžalovaného napadnuté uznesenie.

12.5. Krajskému súdu bola trestná vec obžalovaného predložená na rozhodnutie o podanej sťažnosti proti väzobnému rozhodnutiu a o podaných odvolaniach 20. mája 2025, čomu predchádzali úkony súdu prvého stupňa predpokladané ust. § 314 Tr. por. (konanie na súde prvého stupňa – podľa cit. ust. predseda senátu doručí rovnopis odvolania ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o odvolaní priamo dotknuté, s upozornením, že sa môžu k odvolaniu vyjadriť; len čo lehota na podanie odvolania všetkým oprávneným osobám uplynula, predloží spisy odvolaciemu súdu) a rozhodovanie o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu v zmysle ust. § 79 ods. 3 Tr. por.

12.6. Na základe vyššie rozobranej chronológie úkonov okresného súdu vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú sťažnostnú námietku obžalovaného, že v období od vyhlásenia rozsudku do predloženia veci krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaniach došlo k prietahom v konaní vo veci samej.

12.7. Pokiaľ ide o námietku obžalovaného, že sudkyňa úmyselne predlžuje lehotu jeho väzby tým, že si nechala predĺžiť zákonnú lehotu na vypracovanie rozsudku, táto rovnako nie je dôvodná. Sudkyňa si splnila zákonom požadovanú povinnosť, keď predsedníčku okresného súdu požiadala o predĺženie lehoty, pričom svoju žiadosť aj riadne odôvodnila jednak pracovnou zaťaženosťou ako aj tým, že spisový materiál potrebný k vyhotovovaniu rozhodnutia sa nachádzal na krajskom súde, ktorý v tom čase rozhodoval o sťažnosti proti predchádzajúcemu rozhodnutiu o väzbe obžalovaného.

12.8. Na rámec uvedeného krajský súd dodáva, keďže otázku, či súdy konajú v merite veci sústredene a efektívne, je potrebné v trestnom konaní skúmať pri každom rozhodovaní o väzbe retrospektívne ako jeden celok, nie selektívne s poukazom na časové úseky medzi jednotlivými úkonmi, napr. medzi vyhlásením rozsudku a rozhodnutím o väzbe obžalovaného, tak krajský súd aj touto optikou preskúmal, či doterajším postupom nedošlo v konaní pred súdom k takým prietahom veci samej, ktoré by odôvodňovali okamžité prepustenie obžalovaného z väzby. Zo spisového materiálu totiž vyplýva, že okresný súd v merite veci rozhodol rozsudkom vyhláseným na hlavnom pojednávaní konanom 24. februára 2025, čomu predchádzalo dokazovanie vykonávané na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo od podania obžaloby dňa 17. októbra 2023 v podstate na pravidelnej báze, konkrétne v dňoch 22. januára 2024, 4. marca 2024, 27. marca 2024, 26. apríla 2024, 27. mája 2024, 8. júla 2024, 14. augusta 2024, 25. septembra 2024, 23. októbra 2024, 27. novembra 2024, 9. decembra 2024, 22. januára 2025 a 24. februára 2025, kedy bol rozsah pomerne obširného dokazovania vyčerpaný, dokazovanie bolo ukončené a po záverečných rečiach vyhlásený rozsudok. V takomto postupe okresného súdu prietahy vo veci samej krajský súd neidentifikoval. Realizácia konkretizovaných procesných úkonov po podaní obžaloby si vyžaduje určité, primerané časové obdobie (aj z hľadiska naštudovania si spisového materiálu a učinenia rozhodnutí o väzbe obžalovaného, prípravy na hlavné pojednávanie a pod.).

Subjektívne predstavy obžalovaného, že okresný súd v merite veci mohol rozhodnúť aj skôr, nie sú spôsobilé na vyššie uvedenom konštatovaní krajského súdu nič zmeniť.

13. Pri rozhodovaní o väzbe treba v neposlednom rade skúmať i to, či v konaní pred súdom nedošlo k prekročeniu celkovej lehoty väzby, pričom táto lehota prekročená nebola, keďže obžalovaný je vo väzbe ku dňu konania neverejného zasadnutia cca 25 mesiacov, pričom celková lehota väzby v tomto prípade nesmie v zmysle ust. § 76 ods. 6 písm. b) Tr. por. presiahnuť 36 mesiacov, nakoľko je obžalovaný stíhaný za zločin.

14. A pokiaľ obžalovaný namietal, že 25-mesačná väzba v tejto veci je už neprimeraná, s týmto sa krajský súd nestotožňuje. Doterajšiu dĺžku väzby krajský súd stále považuje za primeranú ako okolnostiam prípadu, tak aj závažnosti stíhanej trestnej činnosti sprevádzanej dokazovaním na hlavnom pojednávaní konanom na pravidelnej báze a ukončenej na súde prvého stupňa do dvoch rokov od vzatia obžalovaného do väzby vyhlásením odsudzujúceho rozsudku, voči ktorému podal obžalovaný odvolanie.

15. Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj námietku obžalovaného, že okresný súd predložil krajskému súdu kompletný spisový materiál. Jednak obžalovaný bližšie nekonkretizoval, aká časť spisového materiálu nemala byť predložená a preskúmaním spisového materiálu z hľadiska číslovania jednotlivých listov ho tvoriacich je zrejmé, že krajskému súdu bol na rozhodnutia o sťažnosti o väzbe a súčasne aj o odvolaní obžalovaného predložený kompletný spisový materiál.

K dôvodnosti podozrenia

16. Dôvodnosť trestného stíhania ako nevyhnutnú materiálnu podmienku väzby (z lat. *conditio sine qua non*) je potrebné preskúmať a následne riadne zdôvodniť v každom rozhodnutí o väzbe. Je potrebné zdôrazniť, že dôkazná situácia sa vyvíja nielen v prípravnom konaní, ale aj v priebehu hlavného pojednávania a povinnosťou súdu prvého stupňa rozhodujúceho o väzbe je tento vývoj aspoň rámcovo v odôvodnení svojho rozhodnutia vyhodnotiť podľa aktuálneho štádia trestného konania. Nejde pritom o žiadne hĺbkové, už vôbec nie konečné hodnotenie dôkazov, avšak úvaha o tom, či sa dôkazná situácia prebiehajúcim dokazovaním voči obžalovanému posilnila alebo naopak zoslabila a z čoho tento záver vyplýva, je v odôvodnení potrebná.

16.1. Platí to aj v tomto prípade, kde ostatné rozhodnutie o väzbe obžalovaného bolo právoplatné 11. marca 2025, pričom predtým 24. februára 2025 došlo k vydaniu meritórneho rozhodnutia vo veci. Krajský súd pripomína, že každé vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku dôvodnosť podozrenia umocňuje bez ohľadu na to, či je vina uznaná v zhode s obžalobou alebo dôjde oproti obžalobe k modifikácii skutku, napr. aj vypustením kvalifikačného momentu. Podstatný pre záver o posilnení dôvodnosti podozrenia je okamih vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku, pretože ním je páchatel' bližšie k právoplatnému odsúdeniu. Takéto konštatovanie pritom nijako neporušuje princíp prezumpcie nevinoty.

16.2. Súčasne platí, že ak žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu bola podaná po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku okresného súdu, ktorého písomné vyhotovenie bolo stranám doručené už pred samotným väzobným výsluchom, tak úplne stačí poukázať v odôvodnení napadnutého uznesenia na argumenty obsiahnuté v odôvodnení tohto rozsudku vo vzťahu k výroku o vine, lebo v takejto procesnej situácii je nadbytočné v napadnutom uznesení o väzbe tie isté argumenty opakovať. S poukazom na vyššie uvedené sa otázke dôvodnosti podozrenia krajský súd vyjadrovať nebude, nakoľko z odôvodnenia napadnutého odsudzujúceho rozsudku je zrejmé, na základe ktorých dôkazov a akých úvah okresný súd dospel k záveru, že obžalovaný mal spáchať žalovaný skutok právne kvalifikovaný nateraz ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Tr. zák. účinného od 6. augusta 2024 s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák.

K námietkam voči dôvodnosti podozrenia

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.

14.

15.

17. Okresný súd správne pripomenul, že pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine či nevine obžalovaného, ale posudzujú len to, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, v ktorom sa vidí trestný čin. Existencia takéhoto dôvodného podozrenia pritom predpokladá, že sú dané skutočnosti alebo informácie, ktorými by bolo možné presvedčiť nezávislého a objektívneho pozorovateľa o tom, že sa dotyčná osoba mohla dopustiť trestného činu. Tieto skutočnosti, na ktorých sa podozrenie zakladá, však nemôžu byť na rovnakej úrovni ako skutočnosti potrebné k odôvodneniu odsúdenia, lebo v konaní o väzbe súdy nehodnotia dôkazy s konečnou platnosťou. Takéto hodnotenie je vyhradené až rozhodovaniu vo veci samej, ktoré nasleduje potom, čo bolo v súlade so zásadami bezprostrednosti a ústnosti vykonané celé dokazovanie, nie len jeho časť (obdobne pozri III. ÚS 569/2017, III. ÚS 183/2018, I. ÚS 221/2019). Všeobecnému súdu rozhodujúcemu o väzbe úloha celkového hodnotenia dôkazov a s tým súvisiaceho dôkazného procesu zásadne neprislúcha, len výnimočne by mohol na tomto základe konštatovať nespĺnenie príslušnej materiálnej podmienky väzby, a to iba v prípade absolútneho nedostatku dôkazov proti väzobne stíhanej osobe (obdobne pozri I. ÚS 475/2021). A o taký prípad v tejto veci nejde, keďže obžalovaný bol neprávoplatne odsúdený za žalovaný trestný čin.

17.1. Vychádzajúc z vyššie uvedených postulátov hodnotí krajský súd ako nedôvodné všetky tie sťažnostné námietky obžalovaného, v ktorých hodnotí dosiaľ vykonané dôkazy, najmä výpovede osôb, predovšetkým potom výpoveď poškodenej a svedkov K. a na podklade vlastného hodnotenia týchto dôkazov dospieva ohľadom viny k inému záveru ako okresný súd. Tento druh sťažnostných námietok, založený na inom hodnotení vykonaných dôkazov, zjavne presahuje rámec rozhodovania o väzbe. Aj obhajobné námietky, že ustanovení obhajcovia si neplnili povinnosti, že vo veci konali zaujatí vyšetrovateľ, prokurátor, či sudkyňa okresného súdu alebo že nemohol klásť svedkom riadne otázky, presahujú rámec väzobného rozhodovania, pretože sa týkajú merita veci a nie väzby.

17.2. Inak vyjadrené, obžalovaný tento typ námietok uplatňuje predčasne v rámci rozhodovania o väzbe, lebo úlohou okresného, ale ani krajského súdu pri rozhodovaní o jeho väzbe nie je vyhodnotiť dopodrobna súčasnú (aktuálnu) dôkaznú situáciu, ani vyrovnáť sa s obhajobou argumentáciou obžalovaného, či aktuálne s jeho odvolacími námietkami, ktoré sa so sťažnostnými námietkami v tomto ohľade prekrývajú. Odpovede na tieto skutkové a právne námietky budú poskytnuté až v rozhodnutí o odvolaní obžalovaného.

17.3. V kontexte vyššie uvedeného krajský súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESLP), podľa ktorej zbavenie osobnej slobody po prvoinštančnom, hoci neprávoplatnom odsudzujúcom rozsudku, už nie je považované za väzbu, na ktorú by sa mal aplikovať čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor), ale ide o zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru (pozri rozsudok ESLP vo veci Wemhoff proti Nemecku, č. sťažnosti 2122/64). Dohovor teda považuje zbavenie osobnej slobody po prvoinštančnom odsudzujúcom rozsudku za zásadne odlišné od väzby pred neprávoplatným odsúdením. Fakticky tak nie je možné klásť na túto väzbu žiadne zvláštne podmienky, ktoré existujú pri aplikácii čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru. Podľa ESLP sa v týchto prípadoch vyžaduje iba splnenie všeobecných podmienok podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru pre zbavenie osobnej slobody, predovšetkým podmienky zákonnosti (napr. rozsudok ESLP vo veci Stoichkov proti Bulharsku, č. sťažnosti 9808/02, či Yefimenko proti Rusku, č. sťažnosti 152/04).

K právnej kvalifikácii skutku

18. K otázke právnej kvalifikácie skutku sa okresný súd v napadnutom uznesení taktiež vyjadril. Krajský súd argumentáciu okresného súdu považuje na účely rozhodovania o väzbe za dostatočnú a nemá potrebu je v žiadnom smere dopĺňať, preto si ju osvojuje ako stavu veci a zákonu zodpovedajúcu bez potreby ju na tomto mieste replikovať. V otázke právnej kvalifikácie možno v podrobnostiach odkázať na odôvodnenie odsudzujúceho rozsudku, v ktorom sa okresný súd tejto otázke podrobnejšie venoval. K dôvodom tzv. preventívnej väzby

19. Pokiaľ ide o závery okresného súdu, že u obžalovaného sú dané dôvody tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., tieto závery považuje krajský súd za vecne správne a zákonné. Okresný súd v napadnutom uznesení logicky a v dostatočnom rozsahu vyargumentoval, ktoré konkrétne skutočnosti ho viedli k daným záverom.

19.1. Krajský súd si argumentáciu okresného súdu obsiahnutú v odôvodnení napadnutého uznesenia osvojuje a v podrobnostiach na ňu poukazuje. Na zvýraznenie jej správnosti možno zopakovať, že aj podľa názoru krajského súdu je u obžalovaného obava z možného pokračovania v trestnej činnosti

v prípade jeho prepustenia na slobodu reálna aj v tomto štádiu konania a vyplýva z kombinácie jeho osobných pomerov a okolností prípadu.

19.2. Pokiaľ ide o osobu obžalovaného, treba primárne poukázať na to, že do tohto momentu bol 1-krát súdne trestaný za ohrozenie pod vplyvom návykovej látky, pričom súdený skutok mal spáchať v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia posilnenej o probačný dohľad a zákaz užívania alkoholických nápojov a iných návykových látok. Preto konštatovanie okresného súdu, že ho predchádzajúce odsúdenie od ďalšej trestnej činnosti nemalo odradiť, keďže je stíhaný a dokonca neprávoplatne uznaný za vinného z násilného zločinu v tejto veci, zjavne nevybočuje z medzí logickej úvahy.

19.3. Okresný súd celkom správne, pokiaľ ide o osobu obžalovaného, argumentoval aj jeho evidentným problémom s alkoholom a konfliktami, ktorý v ňom potencuje agresívne správanie voči poškodenej, ktoré malo vygradovať do dlhodobého protiprávneho konania v podobe verbálnych i fyzických atakov. Navyše podľa znalca z odboru psychológia RNDr. Mgr. Dušana Kešického, PhD. obžalovaný v súvislosti s celkovou nezrelosťou s dopadom na vplyv emócií na racionálne procesy a v kontexte nízkej kapacity pre zvládanie interpersonálnej záťaže dochádza k zlyhaniu v kontrole správania. Vo vzťahu ku skutku považoval za dôležité narušenie kvality kontroly správania, pri pocite ohrozenia „opustením manželkou“ pri jeho domnienke o jej mimomanželskom vzťahu a negatívne očakávanie vo vzťahu k budúcnosti s víziou sociálnej izolácie a straty kontaktu s deťmi za prispenia stavu pod deliberujúcim vplyvom alkoholu. Jeho agresivita, pokiaľ sa vyskytne, je spôsobom, akým si uvoľňuje jeho napätie.

19.4. Pokiaľ ide o okolnosti prípadu, treba poukázať hlavne na to, že obžalovaný je neprávoplatne uznaný za vinného pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 3 Tr. zák., teda v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate. Zo strany obžalovaného nemalo ísť o ojedinelý útok (tzv. exces) voči blízkej osobe, s ktorou žije v spoločnej domácnosti, ale tieto útoky mali byť dlhodobé, pravidelné a ich spúšťačom mal byť alkohol, ktorému sa obžalovaný nemal vedieť vyvarovať (obžalovaný mal byť i v čase spáchania stíhaného skutku pod vplyvom alkoholu). Obžalovaný napriek jeho subjektívnej vedomosti o nutnosti abstinencie od alkoholických nápojov (tu s poukazom na obžalovanému súdne uložený zákaz požívania alkoholických nápojov a tiež znalecky zistenú závislosť na alkohole), mal tieto užívať. Toto jeho konanie sa malo zintenzívňovať a gradovať. V tejto súvislosti je tiež potrebné uviesť, že obžalovaný relatívne dlhú dobu nebol schopný sám z vlastnej iniciatívy vzorce správania sa voči poškodenej zmeniť, a to ani pod ťarchou porušenia podmienok plynúcej skúšobnej doby. V tejto fáze tak nič nenasvedčuje tomu, že by len samotné prebiehajúce trestné stíhanie malo byť pre neho takýmto impulzom. Navyše obžalovaného spolu s poškodenou spája blízke rodinné puto.

19.5. Ak na podklade týchto konkrétnych skutočností dospel okresný súd k záveru, že kombinácia uvedených faktorov stále odôvodňuje obavu, že by obžalovaný v prípade prepustenia z väzby na slobodu mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti, nemožno mu v tomto smere nič vytknúť.

19.6. Krajský súd opäť pripomína, že zmyslom tzv. preventívnej väzby je zaistiť osobu obvineného, u ktorej existuje dôvodná obava vyplývajúca z konkrétnych skutočností, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil. Uvedený väzobný dôvod sa v určitej miere odlišuje od zvyšných dvoch väzobných dôvodov a je založený na predpoklade, že účelom trestného stíhania je i predchádzanie trestnej činnosti. Pri rozhodovaní o väzbe sa nevyžaduje úplná istota, že obvinený bude konať podľa § 71 Tr. por., ak nebude vzatý do väzby. Na rozhodnutie o väzbe preto postačuje, že táto hrozba s prihliadnutím na konkrétne skutočnosti je reálna (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. marca 2012, sp. zn. 5Tost 7/2012). Inak vyjadrené, správanie obžalovaného do budúcnosti možno vždy iba prezumovať (predpokladať) a pri takýchto úvahách je potrebné vychádzať najmä z objektívnych okolností, ako je tomu aj v tomto prípade. Treba poznamenať, že väzba je zaisťovací inštitút, ktorý nemá prevýchovný charakter.

19.7. S poukazom na vyššie uvedené argumenty vyhodnotil krajský súd sťažnostné námietky obžalovaného ohľadom neexistencie dôvodov tzv. preventívnej väzby, resp. ich zoslabenia ako nedôvodné.

19.8. Obžalovaný pritom od konajúcich súdov opakovane dostáva odpovede na to, prečo je u neho dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti daná, prečo je stále reálna, že nie je iluzórna, že sa postupom času nijako neoslabila a v nezmenenom rozsahu pretrváva aj naďalej. Z obsahu námietok obžalovaného je zrejmé, že sa s argumentáciou konajúcich súdov obžalovaný nevie alebo nechce stotožniť a opakovane presadzuje vlastný náhľad na svoje väzobné stíhanie. Na to má síce právo, no súčasne treba uviesť, že právo na spravodlivý proces negarantuje osobe právo na to, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej predstavami a požiadavkami, ale najmä právo na také odôvodnenie súdneho

rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, vrátane odpovedí na argumenty predstreté obžalovaným.

19.9. Krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť i to, že pri hodnotení dôvodov trvania väzby v dôsledku podanej sťažnosti prihliadol i na skutočnosť, že väzba predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody, ktorý je prípustný podľa Ústavy Slovenskej republiky, súčasne prihliadol i na zásadu primeranosti i zdržanlivosti, t. j. aby vždy boli použité také opatrenia, ktoré budú najlepšie viesť k dosiahnutiu účelu trestného konania, ale nebudú neprimerane zasahovať do základných práv a slobôd osoby voči ktorej sa uplatňujú. V prípade obžalovaného je väzobné stíhanie namieste a je stále primeraným zaisťovacím opatrením. Aj pri rešpektovaní zásady, že väzba ako krajné riešenie s najzávažnejším zásahom do základných ľudských práv spomedzi zaisťovacích inštitútov, má trvať iba nevyhnutný čas, je naďalej nutné konštatovať v tomto prípade jej opodstatnenosť.

19.10. A pokiaľ obžalovaný v rámci sťažnosti namietal, že súdy svoju argumentáciu ohľadom dôvodov tzv. preventívnej väzby u neho dookola opakujú, k tomu je potrebné uviesť, že aj judikatúra Ústavného súdu SR akceptuje, za predpokladu, že nedošlo k takej zmene dôkaznej a skutkovej situácie, že skoršie rozhodnutia o väzbe stratili úplne alebo v rozhodujúcej časti svoje opodstatnenie pri aktuálnom rozhodovaní o väzbe, že opakovanie skutočností, ktoré podľa všeobecného súdu odôvodňujú dôvod väzby v predošlých rozhodnutiach, neznižuje ich relevanciu, pokiaľ súd preskúmaním všetkých okolností prípadu dospel k záveru o ich pretrvávajúcej existencii (pozri napr. I. ÚS 384/2019).

19.11. Záverom krajský súd k väzbe obžalovaného uvádza, že od ostatného rozhodnutia súdov o jeho väzbe nedošlo k takej zásadnej zmene dôkaznej a skutkovej situácie v jeho prospech, ktorá by odôvodňovala iný náhľad na jeho väzobné stíhanie či už z pohľadu dôvodnosti podozrenia, alebo z pohľadu existencie dôvodov tzv. preventívnej väzby. Skôr naopak, po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku sa dôvodnosť podozrenia voči jeho osobe umocnila, preto logicky nemohli zoslabnúť ani dôvody tzv. preventívnej väzby ako sa mylne domnieva obžalovaný.

K nenahradeniu väzby obžalovaného

20. Pokiaľ ide o možnosť alternovať väzbu obžalovaného zárukou či už ponúknutou peňažnou zárukou podľa § 81 ods. 1 Tr. por., prijatím jeho písomného sľubu podľa § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. a/alebo dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Tr. por., tieto možnosti okresný súd preskúmal a dospel k správne záveru o nemožnosti takýchto alternácii väzby obžalovaného, čo v napadnutom uznesení aj vecne správne a zrozumiteľne odôvodnil.

21. Pokiaľ ide o námietky obžalovaného voči nenahradeniu väzby, možno pripomenúť, že správanie obžalovaného v prípade prepustenia z väzby na slobodu po jej nahradení môžu súdy len prezumovať (predpokladať), no pri svojich úvahách vychádzajú z objektívnych okolností. Vyhodnotiac tieto objektívne okolnosti dospel krajský súd k záveru, že ani v tomto štádiu konania nemožno rozumne predpokladať, že by dohľad probačného a mediačného úradníka, písomný sľub či peňažná záruka eliminovali obavu z pokračovania v trestnej činnosti do takej miery, aká je potrebná pre nahradenie väzby. Aj podľa názoru krajského súdu nemožnosť alternovať väzbu obžalovaného takýmto spôsobom vyplýva najmä z povahy stíhanej trestnej činnosti (tzv. domáce násilie, vyhrážky smrťou a ich gradácia, fyzické ataky), okolností prípadu (podľa aktuálneho stavu trestného stíhania) a osobnosti obžalovaného (súdne trestaný – plynutie skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, znalecky zistené závery týkajúce sa osobnosti obžalovaného, požívanie alkoholu, nebezpečnosť obžalovaného pre spoločnosť) ako boli charakterizované v napadnutom uznesení, resp. aj vyššie v texte.

22. Ochotu obžalovaného podrobiť sa prípadnému dohľadu a rešpektovať uložené povinnosti a obmedzenia kontrolované elektronickými prostriedkami výrazne spochybňuje znalcom skonštatovaná závislosť na alkohole, ktorá má vysoký potenciál negatívne ovplyvňovať jeho správanie a rozhodovanie sa v prospech protiprávneho konania na slobode. S prihliadnutím na osobnostné črty obžalovaného a tiež na objektívne možnosti realizácie dohľadu mediačného a probačného úradníka, aj v kombinácii s primeranými povinnosťami a obmedzeniami monitorovanými podľa § 82 ods. 4 Tr. por. použitím technického prostriedku podľa zákona NR SR č. 78/2015 Z. z. o kontrole výkonu niektorých rozhodnutí technickými prostriedkami a o zmene a doplnení niektorých zákonov, sa takáto alternácia väzby obžalovaného javí aj krajskému súdu ako neadekvátna, keďže nedokáže účinne a efektívne eliminovať riziko pre poškodenú, ktoré by z pobytu obžalovaného na slobode pre ňu reálne hrozilo.

23. K monitorovaciemu náramku je potrebné uviesť, že nepredstavuje samostatný inštitút, ktorým by bolo možné väzbu väzobne stíhanej osoby v zmysle Tr. por. nahradiť. Jeho využitie prichádza do úvahy iba vtedy, ak súd rozhodne o prepustení takej osoby na slobodu podľa ust. § 80 (teda, ak prijme záruku dôveryhodnej osoby, prijme písomný sľub a/alebo nariadi dohľad probačného a mediačného úradníka) alebo § 81 Tr. por. (prijme peňažnú záruku) a slúži na kontrolu primeraných obmedzení alebo povinností, ktoré môže súd v zmysle ust. § 82 ods. 1 Tr. por. uložiť na posilnenie účelu, ktorý by sa inak

dosiahol väzbou. To však v prípade tohto obžalovaného z dôvodov podrobne rozvedených v napadnutom uznesení, resp. vyššie v texte možné nie je.

24. Písomný sľub obžalovaného ako osoby, u ktorej bola znalecky skonštatovaná znížená všeobecná vierohodnosť, s premietnutím jeho nezrelosti do jeho konania v zmysle agresivity, ktorá má vykazovať znaky závislosti na alkohole, ktorá i napriek predchádzajúcej skúsenosti s trestným stíhaním mala vygradovať svoje protiprávne konania na blízkej osobe, nemá ani v očiach krajského súdu potrebnú validitu.

25. Pokiaľ ide o ponúknutú peňažnú záruku v sume 200 €, túto správne okresný súd neprijal. Ponúknutá suma je aj podľa názoru veľmi nízka a preto zjavne neadekvátna osobe obžalovaného a okolnostiam stíhanej trestnej činnosti, resp. jej závažnosti. Táto suma by totiž v prípade jej prepadnutia štátu objektívne nemohla predstavovať citeľnú majetkovú ujmu pre nikoho, ani pre osobu so slabými majetkovými pomermi, kam sa podľa vlastných slov radí aj obžalovaný. Inak vyjadrené, takáto nízka suma nie je v posudzovanom prípade ani v teoretickej rovine spôsobilá eliminovať dôvodnú obavu z toho, že by obžalovaný v prípade prepustenia z väzby na slobodu mohol v stíhanej trestnej činnosti pokračovať.

26. K tvrdeniu obžalovaného, že by mal byť prepustený z väzby na slobodu, lebo musí pracovať a finančne zabezpečovať svoju rodinu, krajský súd uvádza, že pokiaľ je obžalovaný dôvodne podozrivý z protiprávneho konania voči členovi svojej rodiny, tak tomuto jeho argumentu nemožno v súvislosti s rozhodovaním o jeho väzbe z logiky veci priznať žiadnu právnu relevanciu.

27. A pokiaľ v súvislosti s náhradou väzby argumentoval predchádzajúcim trestným konaním, v rámci ktorého bolo preukázané, že probačný dohľad dodržiaval a absolvoval aj protialkoholické liečenie, krajský súd uvádza, že tieto tvrdenia sú spochybnené práve tým, že je aktuálne stíhaný za protiprávne konanie, ktorého sa mal dopúšťať pod vplyvom alkoholu v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia.

28. Na záver možno k väzbe obžalovaného uviesť, že požiadavka verejného záujmu na zabránení v prípadnom konaní predpokladanom v ust. § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. aj naďalej prevažuje nad rešpektovaním jeho osobnej slobody. Väzba v prejednávanej veci má zaisťovaciu funkciu a podľa názoru krajského súdu nie je v rozpore so zásadami primeranosti, zdržanlivosti a proporcionality a je v súlade s ustanoveniami Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tu s ohľadom na charakter a závažnosť prejednávanej trestnej veci.

29. Z prezentovaných dôvodov rozhodol krajský súd tak, ako je uvedené v enunciiate.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.